

[Rigmor Christensen.]

noget, eller er det, fordi det føler sig skræmt? Det siger sig selv, at kun den, der har et nært kendskab til barnet, vil have mulighed for at give det rigtige svar. Man kan da spørge, om det er rigtigt, at det alene beror på politiets bestemmelse, hvorvidt forældrene kan være til stede ved afhøringen. Hvem kan i øvrigt stå inde for, at et barn ikke psykisk kan tage skade af en afhøring? Ikke alle er lige robuste, og det kan ske, at der hos barnet nedfælder sig noget, som det kan tage år at blive frigjort for. Fremmede omgivelser, fremmede mennesker — og så pludselig føle, at man er centrum, og blive udspurgt om forhold, som barnet mange gange slet ikke har tænkt på, men som nu pludselig vokser, bliver noget meget stort og vigtigt, som barnesindet let kan begynde at arbejde med.

Ud fra dette finder jeg, at der skal ganske alvorlige årsager til, at man i det hele taget afhører børn. Men når man finder tvingende grunde hertil, bør loven ændres og udbygges, som jeg har anført i min skriftlige begrundelse, og jeg vil i denne forbindelse særlig henlede justitsministerens opmærksomhed på, at de mennesker, der møder for børne- og ungdomsværnet, bør være mennesker, der først og fremmest har stor forståelse af og kendskab til børn, og som gennem oplæring og instruktion er i stand til at varetage barnets tarv.

Jeg skal ikke komme ind på den sag, der har foranlediget mig til at undersøge reglerne for politiafhøring af børn, en sag, som jeg i øvrigt mangler forudsætninger for at tage endelig stilling til, men til det erkendte vil jeg bemærke, at fingeraftryk ikke burde være taget og underskrivning af en erklæring af et 13-14 års barn ikke burde være foretaget i en sag som den pågældende.

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): Det stillede spørgsmål har jo sit udspring i en konkret sag, som det også fremgik af det supplement til den skriftlige begrundelse, fru Rigmor Christensen nu fremkom med. Undersøgelsen af denne konkrete sag er jo imidlertid ikke afsluttet, og jeg skal derfor afstå fra at knytte kommentarer til den. Fru Rigmor Christensen har i sin skriftlige motivering for spørgsmålet givet nogle op-

lysninger om de gældende regler om politiafhøring af børn og unge. Jeg skal ganske kort supplere disse oplysninger.

Reglerne om, i hvilket omfang der skal tilkaldes en repræsentant for børne- og ungdomsværnet ved politiafhøringer, findes i retsplejelovens § 807, stk. 4. Denne bestemmelse har på et enkelt punkt givet anledning til fortolkningstvivl, men tvivlen er bragt ud af verden ved § 50 i rigsadvokatens cirkulære nr. 174 af 4. august 1966. Herefter skal, bortset fra særlig påtrængende tilfælde, en repræsentant for børne- og ungdomsværnet tilkaldes, når en person under 18 år skal afhøres som sigtet eller et barn under 15 år som mistænkt, og når et barn under 15 år skal afhøres i en sædeligheds-sag, hvad enten barnet er mistænkt eller vidne.

Selv om der således efter de gældende regler i meget vidt omfang er pligt til at tilkalde en repræsentant for børne- og ungdomsværnet ved politiafhøringer, er jeg dog enig med spørgeren i, at reglerne om politiafhøring af børn og unge bør tages op til revision. Justitsministeriet anmodede da også i 1962 retsplejerådet om at tage spørgsmålet om ændring af retsplejelovens regler om afhøring af børn og unge op til overvejelse.

Et års tid senere anmodede justitsministeriet rådet om endvidere at tage op til overvejelse, hvorvidt man i forbindelse med den pågældende revision af retsplejeloven burde udarbejde forslag til ændring af reglerne om udenretlig efterforskning. Retsplejerådet afgav i 1965 en foreløbig udtalelse herom. Rådet anførte her, at det var dets opfattelse, at reglerne om efterforskning burde tages op til overvejelse, men at det var tvivlsomt, hvilken prioritet arbejdet hermed burde have. Rådet pegede i denne forbindelse på, at det var pålagt rådet at foretage en gennemgang af reglerne i retsplejelovens 3. bog, 1. og 2. afsnit, altså reglerne om behandling af borgerlige sager med henblik på en reform af disse regler. Skulle reglerne om efterforskning tages op, måtte dette arbejde stilles i bero og genoptages på et senere tidspunkt. Da der efter rådets opfattelse ikke bestod noget påtrængende behov for en reform af reglerne om efterforskning, henstillede rådet derfor, at spørgsmålet om efterforskning blev udskudt.